

ଶବ୍ଦ ଗଠନ

୧.୧. ଆସ, ତଳେ ଲେଖା ଯାଇଥିବା ବର୍ଣ୍ଣଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ।

(୧) ଟଅ (୨) ଶଠ (୩) ରହଡ଼

(୪) ଅ (୫) କ (୬) ଖ (୭) ଘର (୮) ନଗର (୯) ସରବତ (୧୦) ଅନବରତ

ପ୍ରଥମଧାଡ଼ିରେ ଥିବା (୧) ‘ଟଅ’, (୨) ‘ଶଠ’ ରେ ଦୁଇ ଦୁଇଟି ବର୍ଣ୍ଣର ମିଳନ ଘଟିଛି, ହେଲେ ସେଥିରେ କୌଣସି ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶ ପାଉନାହିଁ । ପୁଣି ସେହି ଧାଡ଼ିର (୩) ‘ରହଡ଼’ ରେ ତିନୋଟି ବର୍ଣ୍ଣର ମିଳନ ଘଟିଛି । ହେଲେ, ତହିଁରୁ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉନାହିଁ ।

ଦ୍ୱିତୀୟଧାଡ଼ିରେ ଥିବା ‘ଅ’, ‘କ’, ‘ଖ’ ଆଦି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶ କରିବାର କ୍ଷମତା ଅଛି ।

(୪) ‘ଅ’ ର ଅର୍ଥ ବିଷ୍ଣୁ (୫) ‘କ’ ର ଅର୍ଥ ମସ୍ତକ, ଜଳ ।

(୬) ‘ଖ’ ର ଅର୍ଥ ଆକାଶ ।

ସେହିପରି (୭) ‘ଘର’ (୮) ‘ନଗର’ (୯) ‘ସରବତ’ (୧୦) ‘ଅନବରତ’ ଏକାଧିକ ବର୍ଣ୍ଣର ସମ୍ମିଶ୍ରଣରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକର ଅର୍ଥପ୍ରକାଶ କରିବାର କ୍ଷମତା ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଏକବର୍ଣ୍ଣ ବା ଏକାଧିକ ବର୍ଣ୍ଣର ମିଳନରେ କିଛି ନା କିଛି ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି । ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶକ୍ଷମ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣ ବା ବର୍ଣ୍ଣସମୂହର ମିଳନକୁ ଶବ୍ଦ କୁହାଯାଏ ।

ଏକ ବର୍ଣ୍ଣ ବା ଏକାଧିକ ବର୍ଣ୍ଣ ମିଳିତ ହୋଇ କୌଣସି ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ ତାକୁ ‘ଶବ୍ଦ’ କହନ୍ତି ।

ଏଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା ଯେ – ପ୍ରଥମଧାଡ଼ିର ବର୍ଣ୍ଣ ବା ବର୍ଣ୍ଣସମୂହ (୧)ରୁ (୩) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁନଥିବାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଶବ୍ଦ ପଦବାଚ୍ୟ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱିତୀୟଧାଡ଼ିର (୪) ରୁ (୧୦) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ବା ବର୍ଣ୍ଣସମୂହ ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶ କରି ପାରୁଥିବାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଶବ୍ଦ ପଦବାଚ୍ୟ ।

୧.୨ ଶବ୍ଦର ପ୍ରକାର ଭେଦ :

ଅନୁଶୀଳନରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଭାଷା ହେଉଛି ଭାବ ବିନିମୟର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାଧ୍ୟମ । ପୁଣି ଶବ୍ଦପୁଞ୍ଜ ହେଉଛି ଏ ଭାଷାର ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ସଦୃଶ । ଏହିମାନଙ୍କୁ ନେଇ ସେ ନିଜର କଳେବର ବୃଦ୍ଧି କରିବାରେ କ୍ଷମ ହୋଇଥାଏ ।

ଗୋଟିଏ ଭାଷାର ଶବ୍ଦଭଣ୍ଡାରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ସେଥିରୁ ଅନେକ ବହୁକାଳଧରି ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ଥିବାବେଳେ କେତେକ ଶବ୍ଦର କାଳକ୍ରମେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟି ନୂଆରୂପ ହୋଇଛି । କେତେକ ଶବ୍ଦ ଲୋକମୁଖରୁ ନୂତନ ଭାବେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବାବେଳେ କେତେକ ଅନ୍ୟଭାଷାରୁ ଆସି ଏ ଭାଷା ସହିତ ମିଶିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହିଧାରାର ପ୍ରଚଳନ ହେତୁ ଗୋଟିଏ ଭାଷା ମଧ୍ୟରେ ବିବିଧତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଥାଏ । ଆମ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ମଧ୍ୟ ଏହି ଧାରାରୁ ବାଦ୍ ଯାଇନାହିଁ । ଅଧିକତ୍ରୁ ଏହି ଧାରାରୁ ଆସୁ ଆଗରେ ରଖି ଭାଷାଭଣ୍ଡାରକୁ ଚାରିଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଯଥାକ୍ରମେ – ତତ୍ସମ, ତଦ୍ଭବ, ଦେଶଜ ଓ ବୈଦେଶିକ ।

ତତ୍ସମ :

‘ତତ୍’ ଓ ‘ସମ’ – ଏ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ମିଶ୍ରଣରେ ‘ତତ୍ସମ’ ଶବ୍ଦଟି ଗଠିତ ହୋଇଛି । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ‘ତାହା ସହିତ ସମାନ’ – ଅର୍ଥାତ୍ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷା ସହିତ ସମାନ । ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାର କେତେକ ଶବ୍ଦ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଅବିକଳରୂପେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଅଛି, ଏଗୁଡ଼ିକୁ **ତତ୍ସମ ଶବ୍ଦ** କହନ୍ତି ।

ଏପରି ହେବାର କାରଣ ମଧ୍ୟ ଅଛି । କାରଣ ଆର୍ଯ୍ୟମାନେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ଭାରତବର୍ଷରେ ବସତିସ୍ଥାପନ କରିଆସିଛନ୍ତି । ସେହିମାନଙ୍କର ଭାଷା ହେଉଛି ସଂସ୍କୃତ । ତେଣୁ ଏହି ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାର ପ୍ରଭାବ ଏ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ଭାଷା ଉପରେ ରହିଆସିଛି । ସେହି ଧାରାରୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ବାଦ୍ ଯାଇନାହିଁ । ଉଦାହରଣସ୍ବରୂପ :- ନଦୀ, ଆକାଶ, ଅଙ୍କ, ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ସଂସାର, ପର୍ବତ ... ଇତ୍ୟାଦି ।

ତଦ୍ଭବ :

ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ତହିଁରୁ ଭବ ବା ଜାତ – ଅର୍ଥାତ୍ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର କେତେକ ଶବ୍ଦ ସଂସ୍କୃତ ଶବ୍ଦମାନଙ୍କରୁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ସଂସ୍କୃତ – ତଦ୍ଭବ	(ଓଡ଼ିଆ) ରୂପ
ନଦୀ – ନଈ	ଗାଭୀ – ଗାଈ
କୂପ – କୁଅ	ଗର୍ଦ୍ଧଭ – ଗଧ
ହସ୍ତୀ-ହାତୀ	ଘୋଟକ – ଘୋଡ଼ା
ଘୃତ – ଘିଅ	ଭୂମି – ଭୂଇଁ

ଦେଶଜ :

ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରଚଳିତ ଦେଶଜ ଶବ୍ଦର ତ୍ରିବିଧ ସ୍ତର ରହିଛି । (୧) ଆଦିବାସୀ ଭାଷା, (୨) ଦ୍ରାବିଡ଼ ଭାଷା, (୩) ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ଓଡ଼ିଶାର ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମୁଖରୁ ଉଦ୍ଭବ ଭାଷା । (କ) ଦ୍ରାବିଡ଼ ଶବ୍ଦ - ଅଡ଼ା, ଆରିସା, ଏଣ୍ଟୁରି, ଅଗାଡ଼ି ପ୍ରଭୃତି । (ଖ) ଆଦିବାସୀ ଶବ୍ଦ - ଅଟେଇ, ଅରମା, ଆଣ୍ଟୁ ପ୍ରଭୃତି । (ଗ) ଓଡ଼ିଶାର ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମୁଖରୁ ସୃଷ୍ଟ - ଡିଙ୍କି, ଛାଅୁଣି, ଅଖାଡୁଆ, ଜଡ଼ାଳ, ଠେକରା, ଝୁମୁକା, ହାକୁଟି ପ୍ରଭୃତି ।

ବୈଦେଶିକ :

ବାଣିଜ୍ୟହେତୁ ହେଉ ବା ଶାସନସୂତ୍ରରେ ହେଉ କେତେକ ବାହାର ଦେଶର ପ୍ରଭାବ ଆମଦେଶ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେହି ପ୍ରଭାବରେ ଭାଷା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହେଲା । ତେଣୁ କେତେକ ବିଦେଶୀ ଶବ୍ଦ ଆମଭାଷା ଭିତରେ ମିଶିଗଲେ । ସେହିଭଳି ଶବ୍ଦକୁ ବୈଦେଶିକ ଶବ୍ଦ କୁହାଯାଏ ।

(୧) ପର୍ତ୍ତୁଗୀଜ - ଗୀର୍ଜା, ପାଦ୍ରି

(୨) ଯାବନିକ - ଅକଲ, ଅଦାଲତ, ଆଇନା, ଇସ୍ତଫା, ଓକିଲ, ନଗଦ, ତହସିଲଦାର, ମୁଦାଲା, ମୁନିବ ପ୍ରଭୃତି ।

(୩) ପାରସିକ - ଅଙ୍ଗୁର, ଅବକାରୀ, ଖଜଣା, କରଜ, ଚଷମା, ସୁପାରିସ, ହୁସିଆର ଇତ୍ୟାଦି ।

(୪) ତୁର୍କୀ - କଇଞ୍ଚି, କୁଲି, ଗାଲିଚା, ବନ୍ଧୁକ, ବାରୁଦ, ଚୋପ, ଚପାତି ଇତ୍ୟାଦି ।

(୫) ଇଂରାଜୀ - ଟିକେଟ, ବେଞ୍ଚି, ଟେବୁଲ, ଜକ୍, ପେନ୍, ଇଞ୍ଜିନ୍, କଲେଜ ଇତ୍ୟାଦି ।

୧.୩ ଶବ୍ଦର ରୂପ :

ଶବ୍ଦଭଣ୍ଡାରର ପରିସର ଅତି ବିଶାଳ । ଗଠନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହାକୁ ଦୁଇଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଏ । ତାହା ହେଉଛି ଯଥାକ୍ରମେ ମୌଳିକ ଓ ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ।

ମୌଳିକ ଶବ୍ଦ :- ଯେଉଁ ଶବ୍ଦରୁ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ବି ବର୍ଣ୍ଣ କାଟିହୁଏ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ବର୍ଣ୍ଣ କାଟି ଦେଲେ ତାର ଅର୍ଥ ହାନି ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶ କ୍ଷମତା ଲୋପଯାଏ, ତାକୁ **ମୌଳିକ ଶବ୍ଦ** କହନ୍ତି ଯଥା :- ଗଛ, ବହି, ଧୂଳି, ପାଟ, ଡେଙ୍ଗା, ଧଳା ଇତ୍ୟାଦି ।

ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ଶବ୍ଦ - ମୂଳଶବ୍ଦର ପୂର୍ବରୁ ବା ପରେ ଆଉ ଏକ ରୂପ (ପ୍ରତ୍ୟୟ ବା ଶବ୍ଦ) ସଂଯୋଗକରି ନୂତନ ଶବ୍ଦ ଗଠନ କରାଗଲେ ତାହାକୁ **ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ଶବ୍ଦ** କହନ୍ତି ଯଥା -

ଘର + ଉଆ = ଘରୁଆ   ତଳ + ଉଆ = ତଳୁଆ

ପ୍ର+ତାପ = ପ୍ରତାପ,   ପାଣି + ଆ = ପାଣିଆ

ପାନ + ରା = ପାନରା ।

ଆହୁରି ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ - କ୍ରିୟାପଦର ମୂଳରୂପକୁ ‘ଧାତୁ’ କୁହାଯାଏ । ହସିବା କ୍ରିୟାର ମୂଳରୂପ ହେଉଛି - ହସ୍ (ଧାତୁ) ।

ପୂର୍ବବର୍ଣ୍ଣିତ ମୌଳିକ ଶବ୍ଦକୁ ତଥା କ୍ରିୟାର ମୂଳରୂପ ଧାତୁକୁ ‘ପ୍ରକୃତି’ କୁହାଯାଏ । ଏହି ପ୍ରକୃତି ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନୂତନ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ଯଥା:- (ଧାତୁ) କୃ + ଅନୀୟ = କରଣୀୟ, ଦୃଶ୍ + ଅନୀୟ = ଦର୍ଶନୀୟ

ଉଡ୍ + ଅନ୍ତା = ଉଡ଼ନ୍ତା, କାଠ + ଇ = କାଠି ଇତ୍ୟାଦି ।

କୁଳା + ଏଇ = କୁଲେଇ

୧.୪ ଶବ୍ଦଗଠନର ଧାରା :

ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁସାରେ ଅର୍ଥପ୍ରକାଶ ଓ ଭାବବୋଧ କରାଇବା ପାଇଁ ଭାଷାରେ ନୂତନ ଶବ୍ଦମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟତଃ ଯୋଗବିଯୋଗ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଶବ୍ଦର ରୂପରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟି ଏ ନୂତନ ଶବ୍ଦମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏହି ଗଠନରୀତିର ଧାରାରେ ଆମ ଆଖି ଆଗକୁ ଆସନ୍ତି- ଲିଙ୍ଗ, ବଚନ, ବିଭକ୍ତି, ସନ୍ଧି, ସମାସ, ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ, ବିପରୀତାର୍ଥ-ବୋଧକ ଶବ୍ଦ, ସମୋଚ୍ଚାରିତ ଶବ୍ଦ, କୃଦନ୍ତ, ତତ୍ତ୍ୱିତ, ଉପସର୍ଗ, ସନ୍ନନ୍ତ, ଯତନ୍ତ, ଶିଜନ୍ତ, ‘ଶ’ଦ୍ଵ ବିଧି ଓ ‘ଷ’ଦ୍ଵ ବିଧି ଆଦି ।

୧.୫ ଲିଙ୍ଗ :

ଓଡ଼ିଆଭାଷାରେ ପ୍ରାଣୀବାଚକ ବିଶେଷ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଭେଦରେ ଲିଙ୍ଗ ନିରୂପଣ କରାଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ଅପ୍ରାଣୀବାଚକ ବିଶେଷ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଲବ ଲିଙ୍ଗ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ । ପୁରୁଷ ବାଚକ ଶବ୍ଦ ପୁଂଲିଙ୍ଗ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ବାଚକ ଶବ୍ଦ ସ୍ତ୍ରୀ ଲିଙ୍ଗ ଭାବରେ ଗୃହୀତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ପୁଂଲିଙ୍ଗକୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲିଙ୍ଗ କଲାବେଳେ ଅନେକ ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ‘ବାଘ’ ଶବ୍ଦଟି ହେଉଛି ପୁଂଲିଙ୍ଗ । ଏଥିରେ ‘ଉଣୀ’ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ହେଲେ ତାହା ହୁଏ ‘ବାଘୁଣୀ’ ବା ବାଘର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ । ନିମ୍ନରେ କେତେକ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗର ରୂପ ଦିଆଯାଇଛି ।

	ପୁଂଲିଙ୍ଗ	-	ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ
‘ଆ’ ପ୍ରତ୍ୟୟ -	କୋକିଳ	-	କୋକିଳୀ
‘ଇ’ ପ୍ରତ୍ୟୟ -	କିଶୋର	-	କିଶୋରୀ
	ମାନବ	-	ମାନବୀ
	ନର	-	ନାରୀ
	ନାଗର	-	ନାଗରୀ
‘ଆନୀ’ ଓ ‘ଆଣୀ’ ପ୍ରତ୍ୟୟ -	ଶିବ	-	ଶିବାନୀ
	ଭବ	-	ଭବାନୀ
	ଇନ୍ଦ୍ର	-	ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ

	ପୁଲିଙ୍ଗ		ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ
‘ଉଲ୍ଲୀ’ ପ୍ରତ୍ୟୟ -	ବେଙ୍ଗ	-	ବେଙ୍ଗୁଲୀ
	ବଗ	-	ବଗୁଲୀ

କେତେକ ଭିନ୍ନ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ଲିଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ । ଯଥା;

ରଜା / ରାଜା	-	ରାଣୀ
ପିତା	-	ମାତା
ଜନକ	-	ଜନନୀ
ବର	-	କନ୍ୟା / ବଧୂ
ସ୍ଵାମୀ	-	ସ୍ତ୍ରୀ

ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ :

କବି	-	ନାରୀକବି
-----	---	---------

କେତେକ ପ୍ରାଣୀବାଚକ ବିଶେଷ୍ୟ ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବୁଝାଏ । ସେ ସ୍ଥଳରେ ଲିଙ୍ଗଭେଦ ପାଇଁ ‘ଅଣ୍ଡିରା’ ଓ ‘ମାଈ’ ବିଶେଷଣ ପଦ ସଂଯୁକ୍ତ ହୁଏ । ଯଥା :-

ପୁଲିଙ୍ଗ - ଅଣ୍ଡିରା ଛେଳି - ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ-ମାଈଛେଳି ।

ସେହିପରି ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି - ଭାଲୁ, କୁକୁର, ବିରାଡ଼ି, ମୂଷା, ବାଛୁରୀ ଇତ୍ୟାଦି ।

ଆହୁରି ଜାଣିବାର କଥା ଯେ :-

କ୍ଲୀବଲିଙ୍ଗରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତଥାପି ବେଳେ ବେଳେ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସୂଚକ ପଦ ଯୋଗକରି ପୁଲିଙ୍ଗ ଓ ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ କରାଯାଏ । ‘ଫୁଲ’ ହେଉଛି କ୍ଲୀବଲିଙ୍ଗ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ପୁଲିଙ୍ଗ ଓ ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ କରାଯାଇଥାଏ, ଯଥା

ଅଣ୍ଡିରା ଫୁଲ - ମାଈ ଫୁଲ ।

୧.୬ ବଚନ

ଯେଉଁଥିରୁ ବସ୍ତୁର ବା ବ୍ୟକ୍ତିର ସଂଖ୍ୟା ଜଣାପଡ଼େ ତାହାକୁ ‘ବଚନ’ କହନ୍ତି । ବଚନ ଚିହ୍ନ ସାଧାରଣତଃ ବିଶେଷ୍ୟ ଓ ସର୍ବନାମ ପଦରେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୁଏ । ଯେଉଁ ପଦରୁ ବସ୍ତୁର ବା ବ୍ୟକ୍ତିର ସଂଖ୍ୟା ଗୋଟିଏ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ, ତାହାକୁ ଏକବଚନ କୁହାଯାଏ । ଯଥା; - ମୁଁ, ତୁ, ସେ, ଗଛ, ନଈ ଇତ୍ୟାଦି ।

ଯେଉଁପଦରୁ ବସ୍ତୁ ବା ବ୍ୟକ୍ତିର ସଂଖ୍ୟା ଏକରୁ ଅଧିକ ବୋଲି ଜଣାଯାଏ, ତାହାକୁ ‘ବହୁବଚନ’ କହନ୍ତି ।

ଯଥା :- ଆମେମାନେ, ତୁମେମାନେ, ସେମାନେ, ନଈଗୁଡ଼ିକ, ଗଛଗୁଡ଼ିକ ।

ଏକବଚନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଚିହ୍ନ:- ଟି, ଟା, ଟେ, ଟିଏ, ଟାଏ, ଖଣ୍ଡେ, ଖଣ୍ଡିଏ, ଗୋଟିଏ;
ଗୋଟିକ, ଇତ୍ୟାଦି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ - ଗୋଟିଏ ପିଲା, ପିଲାଟିଏ, ପିଲାଟି ।

ବହୁବଚନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଚିହ୍ନ - ମାନେ, ଗୁଡ଼ାଏ, ଗୁଡ଼ିଏ, ଗୁଡ଼ିକ, ପଡ଼ନ୍ତି, ଶ୍ରେଣୀ, ଯୁଥ, ଯାକ,
ତକ, ଗଣ, ସବୁ, ଦଳ, ପଲ, ସମୂହ, ବୃନ୍ଦ, ମାଳ, ରାଜି, ଚୟ, ପୁଞ୍ଜି, ରାଶି, ମଣ୍ଡଳ ଇତ୍ୟାଦି ।

ଉଦାହରଣ :- ପିଲାଏ, ପିଲାମାନେ, ପୁସ୍ତକଚୟ, ପର୍ବତଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରଭୃତି ।

ପଦର ଉଭୟପାର୍ଶ୍ୱରେ ବହୁବଚନ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଯଥା :- ଅନେକ ପିଲାମାନେ । ଏପରି ପ୍ରୟୋଗ
ଅଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ । ଆମେ ‘ଅନେକ ପିଲା’ ବୋଲି ଲେଖି ପାରିବା ବା ‘ପିଲାମାନେ’ ବୋଲି କହି କହିପାରିବା ବା
ଲେଖିପାରିବା । କିନ୍ତୁ ବେଳେବେଳେ ବାକ୍ୟର ଅର୍ଥକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାପାଇଁ ଯୁଗ୍ମ ବହୁବଚନ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।

ଯଥା :- ସବୁଯାକ ଘର । ସବୁତକ ଫୁଲ । ଏଠାରେ ସବୁ, ଯାକ, ତକ - ହେଉଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ
ବହୁବଚନର ଚିହ୍ନ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଦୁଇ ଦୁଇଟି ବହୁବଚନ ଏକତ୍ର ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସାଧୁତା, ଦୁଷ୍ଟାମି ପ୍ରଭୃତି ଗୁଣବାଚକ ବିଶେଷ୍ୟ, ଗମନ, ଶୟନ ପ୍ରଭୃତି କ୍ରିୟାବାଚକ
ବିଶେଷ୍ୟ ପଦରେ ବହୁବଚନ ଲାଗେ ନାହିଁ ।

ଆହୁରିମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ ଯେ ବେଳେବେଳେ ବଚନ ଚିହ୍ନ ଯୁକ୍ତ ନହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏକବଚନ ଓ ବହୁବଚନ
ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ । ପିଲା ଖେଳୁଛି । ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ପିଲାକୁ ବୁଝାଉଛି । ପିଲା / ପିଲେ ଖେଳୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏକାଧିକ
ପିଲାଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି ।

୧.୭ ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ :

ଆମଭାଷାରେ ଅନେକ ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦର ପ୍ରଚଳନ ଅଛି ।

ଯଥା:- ବାଟଘାଟରେ ଯା’ଆସ କରିବାବେଳେ ଦେଖୁଦେଖୁକା ଚାଲିବା ଉଚିତ ।

ଏହିବାକ୍ୟରେ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ଲିଖିତ ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ । ଏଥିରେ ତିନୋଟି ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ ରହିଛି ।
ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ ଗଠନ ପ୍ରଣାଳୀର ଭିନ୍ନତା ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହେଲା ।

(୧) ବିପରୀତାର୍ଥବୋଧକ ଦୁଇଶବ୍ଦର ସଂଯୋଗରେ ଗଠିତ ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ ।

ଭଲମନ୍ଦ, ଖାଲଡ଼ିପ, ଜମାଖର୍ଜ, କିଶାବିକା, ସୁଖଦୁଃଖ, ବଡ଼ସାନ, ଜୀବନମରଣ, ସତମିଛ ଇତ୍ୟାଦି ।

(୨) ସମାର୍ଥକ ଦୁଇ ପଦର ସଂଯୋଗରେ ଗଠିତ ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ ।

ହଣାମରା, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ, ଗୋରୁଗାଈ, ଧନରତ୍ନ, ମଉଜମଜଲିସ୍, ଜୀବଜନ୍ତୁ ଇତ୍ୟାଦି ।

(୩) ଅର୍ଥଥୁବା ଓ ଅର୍ଥନଥୁବା ଦୁଇ ଶବ୍ଦ ମିଶ୍ରଣରେ ଗଠିତ ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ ।

ଗପସପ ଏଥିରେ ‘ଗପ’ର ଅର୍ଥ ଅଛି କିନ୍ତୁ ‘ସପ’ ଶବ୍ଦ ଏଠାରେ ଅର୍ଥବିହୀନ । ଏହାକୁ କଥାର ଲଥା ବୋଲି କହନ୍ତି । ସେହି ଜାତୀୟ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି କାମଦାମ, ବାସନକୁସନ, ପେଟପାଟଣା, ଘରଫର, ବିକ୍ରିବଟା ଇତ୍ୟାଦି ।

(୪) କ୍ରିୟାବାଚକ ବିଶେଷ୍ୟ ସହ ଅସମାପିକା କ୍ରିୟାର ମିଳନ ଯୋଗେ ଗଠିତ ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ ।

ହଣାହଣି, ଲଗାଲଗି, ଲେଖାଲେଖି, ପଢ଼ାପଢ଼ି, ପିଟାପିଟି, ଧସ୍ତାଧସ୍ତି, ଶୁଣାଶୁଣି ଇତ୍ୟାଦି ।

(୫) ଦ୍ୱିରୁକ୍ତ ଶବ୍ଦ ।

ସମାନ ଶବ୍ଦ ଦୁଇଥର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇ ଯୁଗ୍ମଶବ୍ଦ ଗଠିତ ହୋଇଥାଏ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଦ୍ୱିରୁକ୍ତ ଶବ୍ଦ କୁହାଯାଏ ।

ଝରଝର, ଛଳଛଳ, ଧୁଧୁ, ଫେଁ ଫେଁ, ଆପେ ଆପେ, ସିଧାସିଧା, ବାଟେବାଟେ, କାନେକାନେ ଇତ୍ୟାଦି ।

୧.୮ ସମୋଚ୍ଚାରିତ ଶବ୍ଦ :

କେତେକ ଶବ୍ଦ ଅଛି ଯାହାର ଉଚ୍ଚାରଣ ସମାନ ଥିବାବେଳେ ଅର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟୁଛି । ଆମ ଭାଷାରେ ସେହିଭଳି ଅନେକ ଶବ୍ଦ ଅଛି ।

ଅଶନ - ଭୋଜନ

ଚିର - ଦୀର୍ଘକାଳ

ଅସନ - କ୍ଷେପଣ

ଚୀର - ଛିଣ୍ଡାକନା

ଇଶ - ଇଶ୍ୱର

ଦିନ - ଦିବସ

ଇଷ - ଲଙ୍ଗୁଳଦଣ୍ଡ

ଦୀନ - ଗରିବ

କୁଳ - ବଂଶ

ଦୀପ - ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ବସ୍ତୁ

କୁଳ - ତଟ

ଦୀପ - ଜଳବେଷ୍ଟିତ ଭୂଖଣ୍ଡ

କୃତି - କାର୍ଯ୍ୟ

ପୁତ - ପୁଅ

କୃତୀ - ଦକ୍ଷ

ପୁତ - ପବିତ୍ର

ଗିରିଶ - ମହାଦେବ, ଶିବ, ବୃହସ୍ପତି

ବଳି - ତ୍ୟାଗ, ହତ୍ୟା

ଗିରୀଶ - ଶ୍ରେଷ୍ଠଗିରି

ବଳୀ - ବଳୁଆ

ରୁଡ଼ା - ଖାଦ୍ୟବିଶେଷ

ଲକ୍ଷ - ସଂଖ୍ୟାବିଶେଷ

ରୁଡ଼ା - ଅଗ୍ରଭାଗ

ଲକ୍ଷ୍ୟ - ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ

୧.୯ ବିପରୀତାର୍ଥବୋଧକ ଶବ୍ଦ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାଷା ପରି ଆମ ଭାଷାରେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ବିପରୀତାର୍ଥବୋଧକ ଶବ୍ଦର ପ୍ରୟୋଗ ରହିଛି । ତହିଁରୁ ନିମ୍ନରେ କେତେକ ଶବ୍ଦ ପ୍ରଦତ୍ତ ହେଲା ।

ଶବ୍ଦ - ବିପରୀତାର୍ଥବୋଧକ ଶବ୍ଦ

ଅପେକ୍ଷା - ଉପେକ୍ଷା

ଅସଲ - ନକଲ

ଅଲଗା - ଲୁଣିଆ

ଆଗ - ପଛ

ଆନନ୍ଦ - ନିରାନନ୍ଦ/ବିଷାଦ

ଆଲୁଅ - ଅନ୍ଧାର

ଆବାହନ - ବିସର୍ଜନ

ଆଦାନ - ପ୍ରଦାନ

ଇହ - ପର

ଇଷ୍ଟ - ଅନିଷ୍ଟ

ଉପକାର - ଅପକାର

ଉଦୟ - ଅସ୍ତ

ଉଠାଣି - ଗଡ଼ାଣି

କୃପଣ - ବଦାନ୍ୟ

ଖୋଲା - ମୁଦା

ଖାଲ - ଢିପ

ଚେମଡ଼ା - ମସ୍କା

ଶବ୍ଦ - ବିପରୀତାର୍ଥବୋଧକ ଶବ୍ଦ

ଜ୍ଞାନୀ - ଅଜ୍ଞାନ

ଦୁଷ୍ଟ - ଶିଷ୍ଟ

ପ୍ରାଚୀନ - ନବୀନ/ଅବୀଚୀନ

ପଣ୍ଡିତ - ମୂର୍ଖ

ପାପ - ପୁଣ୍ୟ

ବନ୍ଧନ - ମୋଚନ

ବନ୍ଧ - ମୁକ୍ତ

ଭଲ - ମନ୍ଦ

ମାନ - ଅପମାନ

ମୟୂଷା - ବନ୍ଧୁର

ମିତ୍ର - ଶତ୍ରୁ

ଲୋଭୀ - ନିର୍ଲୋଭ

ସାମ୍ୟ - ବୈଷମ୍ୟ

ସୁଲଭ - ଦୁର୍ଲଭ

ହସ୍ତ - ଦୀର୍ଘ

ଷୁଦ୍ର-ବୃହତ୍

୧.୧୦ ସନ୍ନତ, ଯତ୍ନ, ଶିକ୍ଷା ।

ସନ୍ନତ, ଯତ୍ନ, ଶିକ୍ଷା ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ନୂତନ ଶବ୍ଦ ଗଠିତ ହୋଇଥାଏ ।

ସନ୍ନତ :

‘ଇଚ୍ଛା’ ଅର୍ଥରେ ଧାତୁ ପରେ ‘ସନ୍’ ପ୍ରତ୍ୟୟ ହୁଏ । ଏହି ‘ସନ୍’ ପ୍ରତ୍ୟୟନିଷ୍ପନ୍ନ ପଦକୁ ‘ସନ୍ନତ ପଦ’ କହନ୍ତି । ଧାତୁ ସହିତ ‘ସନ୍’ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୋଗ କରାଯିବା ପରେ ‘ଆ’ ଏବଂ ‘ଉ’ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ଧାତୁ + ପ୍ରତ୍ୟୟ = ସନ୍ନିପଦ

ପିଇବାର ଇଚ୍ଛା - ପା+ସନ୍+(ଆ) = ପିପାସା

ଜୟ କରିବାର ଇଚ୍ଛା - ଜି+ସନ୍+(ଆ) = ଜିଗୀଷା

ଶୁଣିବାର ଇଚ୍ଛା / ସେବା କରିବାର ଇଚ୍ଛା - ଶୁ+ସନ୍ (+ଆ) = ଶୁଶ୍ରୁଷା

ଲାଭ କରିବାର ଇଚ୍ଛା - ଲଭ୍+ସନ୍ (+ଆ) = ଲିପ୍ସା

ଭୋଜନ କରିବାର ଇଚ୍ଛା - ଭୁଜ୍+ସନ୍ (+ଆ) = ବୁଭୁକ୍ଷା

ଜାଣିବାର ଇଚ୍ଛା - ଜ୍ଞା+ସନ୍(+ଆ) ଜିଜ୍ଞାସା

ପଠନ କରିବାର ଇଚ୍ଛା - ପଠ୍+ସନ୍ (+ଆ) = ପିପଠିଷା

ଗମନ କରିବାର ଇଚ୍ଛା - ଗମ୍+ସନ୍ (+ଆ) - ଜିଗମିଷା

ଯତ୍ :

ଆତିଶୟ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଧାତୁରେ ‘ଯତ୍’ ପ୍ରତ୍ୟୟ କରାଯାଏ । ଯତ୍ ପ୍ରତ୍ୟୟ ନିଷ୍ପନ୍ନ ଧାତୁକୁ ‘ଯତ୍ ଧାତୁ’ କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ ‘ମାନ’ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଶବ୍ଦ ଗଠିତ ହୁଏ । ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ‘ଯତ୍ ଧାତୁ’ ସାଧାରଣତଃ ବିଶେଷଣ ରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।

ମୂଳଧାତୁ + ଯତ୍ = ଯତ୍ ଧାତୁ + ମାନ = ନୂତନଶବ୍ଦ

ଭୁକ୍ + ଯତ୍ = ଜାଭୁଲ୍ୟ + ମାନ = ଜାଭୁଲ୍ୟମାନ

ଦୀପ୍ + ଯତ୍ = ଦେଦୀପ୍ୟ + ମାନ = ଦେଦୀପ୍ୟମାନ

ଶିଜତ୍ :

ପ୍ରୟୋଜକ ଧାତୁ ଗଢ଼ିବାପାଇଁ ସଂସ୍କୃତରେ ଧାତୁ ସହିତ ‘ଶିର୍’ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୋଗକରାଯାଏ । ଧାତୁପରେ ଏହି ‘ଶିର୍’ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଗଢ଼ାଯାଉଥିବା ଧାତୁକୁ ଶିଜତ୍ ଧାତୁ କୁହାଯାଏ ।

ମୂଳଧାତୁ+ଶିର୍ = ଶିଜତ୍ ଧାତୁ - ବିଶେଷ୍ୟ - ବିଶେଷଣ

ସ୍ଥା+ଶିର୍ = ସ୍ଥାପି - ସ୍ଥାପନ - ସ୍ଥାପିତ

ପଠ୍ + ଶିର୍ = ପାଠି - ପାଠନ - ପାଠିତ

ଜ୍ଞା + ଶିର୍ = ଜ୍ଞାପି - ଜ୍ଞାପନ - ଜ୍ଞାପିତ

ଚଳ୍ + ଶିର୍ = ଚାଳି - ଚାଳନ - ଚାଳିତ

ଅଧିକନ୍ତୁ ବିଭକ୍ତି, ସନ୍ଧି, ସମାସ, କୃଦନ୍ତ, ତଦ୍ଧିତ, ଉପସର୍ଗ, ଶ’ଦ୍ ବିଧି ଓ ସ’ଦ୍ ବିଧି ଅନୁଯାୟୀ ମଧ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଗଠନ କରାଯାଇଥାଏ ।

ଅନୁଶୀଳନୀ

୧. ଶବ୍ଦ କାହାକୁ କହନ୍ତି ?
୨. ଶବ୍ଦ କେତେ ପ୍ରକାର ଓ କ'ଣ କ'ଣ ?
୩. 'ନଈ' ଶବ୍ଦଟି କେଉଁ ମୂଳଶବ୍ଦରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ?
୪. 'ରଥ'ର ତତ୍ସମ ରୂପଟି କ'ଣ ?
୫. ଦ୍ରାବିଡ଼ ଭାଷାରୁ ଆମାଭାଷାକୁ ଆସିଥିବା ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ନାମ ଲେଖ ।
୬. 'ଅକଳ' ଶବ୍ଦଟି କେଉଁ ଭାଷାରୁ ଆମାଭାଷାକୁ ଆସିଛି ?
୭. ଆମାଭାଷାରେ ପ୍ରଚଳିତ ହେଉଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦର ନାମ କୁହ ।
୮. ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକର ଲିଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ।
କିଶୋର, ବଧୂ, ବଗୁଳୀ, ପିତା, ସ୍ବାମୀ ।
୯. ବଚନର ସଂଜ୍ଞା ନିରୂପଣ କର ।
୧୦. ପୁତ୍ର - ପୂତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଅର୍ଥଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦର୍ଶାଅ ।
୧୧. 'କୃପଣ'ର ବିପରୀତାର୍ଥବୋଧକ ଶବ୍ଦଟି ଲେଖ ।
୧୨. ଶିକନ୍ତ ଓ ଯତ୍ନ ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ପ୍ରଭେଦ ଅଛି ଲେଖ ।
୧୩. ନିମ୍ନଲିଖିତ ବିଶେଷ୍ୟ ପଦଗୁଡ଼ିକୁ ବିଶେଷଣ ପଦରେ ପରିଣତ କର ।
ସ୍ଥାପନ, ଜ୍ଞାପନ, ପାଳନ, ଚାଳନ, ପାଠନ ।
୧୪. ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧାଡ଼ିରେ ଥିବା ଭିନ୍ନଧର୍ମୀ ଶବ୍ଦଟିକୁ ବାଛି ଲେଖ ।
(କ) ଧନରତ୍ନ, ଭଲମନ୍ଦ, କିଶାବିକା, ସୁଖଦୁଃଖ ।
(ଖ) ପେଟପାଟଣା, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ, ବାସନକୁସନ, ଲୁଗାପଟା
(ଗ) ପିପାସା, ଜିଜ୍ଞାସା, ତମାସା, ପିପଠିଷା ।

